

Non Solus

2 september2018

Alleen

*Goede morgen wordt wakker, want menigéén
vertrok reeds naar elders, lijkend heterogeen.
Wordt snel wakker, je kan niet in je uppie alleen
blijven liggen het komt niet met die anderen overéén.
Eindelijk loop ik buiten het voelt een beetje alleen,
er zijn wel vele mensen en dingen om mij heen.
Lopend over de straat zie ik ook menige tegel als steen.
Bemerk ook dat elke tegel daar liggend, wel is alleen
tussen duizenden tegels om die ene tegel heen.
Bij mijn voortgaan laat ik steeds iedere steen,
achter mij in het verleden, als gedenkwaardige steen.
Alle stenen samen zijn toch weer niet alleen.
Iemand lang voor mij heeft de tegels veréén,
tot een gaanbare weg, een weg die alleen,
wel iets voor stelde toen ik daar zo plots verscheen.
Maar zie daar is een ander op mijn pad, wel alleen,
hij zegt morges en loopt verder, God weet waarheen!
Voor mijn gevoelens loopt en denkt hij nog steeds alleen.
Daar komt een groep mensen, als groepje alleen.
Ik zeg goeiemorgen, het antwoord van allen is, geen.
Het kan niet anders, elk lid van dit groepje is alleen.
Bij mijn voortgaande gaan staan mooie bomen om mij heen,
vormend samen een park maar het park is alleen.
De duizenden blaadjes om mij en de bomen heen,
zij geven het op, omreden de herfst in zijn doodstooi verscheen.
De dood het ongrijpbare, is altijd voor een ieder alleen.
Toen ik in het dorp, de stad, of ergens anders verscheen,
zag ik vele individuen, noem ze mensen om mij heen.
Toen er een vriendelijke glimlach op mijn gezicht verscheen:
“Werd ik deel van de anderen en was niet meer alleen” NON SOLUS*

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel.